

РЕШЕНИЕ

№ 2707

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 26.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9656** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално подпомагане (КСО).

Образувано е по жалба на В. П. П., подадена чрез адв. Т. Р., срещу Решение № 2153-21-181 от 18.09.2023 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – София-град, с което на основание чл. 117, ал. 3 КСО е оставена без уважение жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/01.02.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – София-град.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспорените актове, поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Иска се оспореното решение и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени, като преписката се върне на административния орган за произнасяне по искането на жалбоподателя за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Ответникът - директор на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – София - град, чрез процесуалния представител юрк. П. е на становище, че жалбата е неоснователна. Поддържат се изцяло фактическите констатации и правните изводи изложени в оспорения акт, включително и във връзка с доказателствата, събрани в хода на съдебното производство. Иска се оспореното решение и потвърденото с него разпореждане да бъдат потвърдени, като се присъди

юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заявление № МП-145978/08.12.2014 г. В. П. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ при условията на § 4, ал. 1 ПЗР на КСО. Към заявлението са подадени следните документи, удостоверяващи осигурителния стаж на жалбоподателя: Трудова книжка № 369/01.11.1976 г., Удостоверение обр. УП-30 № 135/03.02.1987 г., изд. от осигурителя ЖПЗ „Г. Димитров" и Удостоверение образец УП-3 № 295-3/29.04.2003 г. за периода 01.01.1983 г. -30.10.1986 г., издадено от ДФ "Строймашинженеринг“.

С определение от № [ЕГН] от 16.12.2014 г. /л. 40/ административното производство по заявлението от 08.12.2014 г. е било спряно на основание чл. 54. ал. 1, т. 5 от АПК, във връзка със сигнал до компетентните органи за установяване на истинността на предадените в отдел „Осигурителен архив“ на ТП на НОИ – София град разплащателни ведомости. Същото е оспорено от В. П. пред АССГ и с определение от 13.02.2015 г. по адм.д. № 785 от 2015 г. съдът е отменил административния акт с правно основание чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК /л. 45/ и е изпратил преписката на длъжностното лице по „ПО“ при ТП на НОИ – София град за продължаване на административното производство.

С Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. /л. 53/, постановено в изпълнение на определението на АССГ, пенсионното производство е възобновено и е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия.

В. П. П. е обжалвал разпореждането от 15.06.2015 г., но същото е потвърдено с решение № 2153-21-319/28.10.2019 г. на директора на ТП на НОИ София – град /л. 116-119/.

След обжалване на горното решение по съдебен ред, с Решение № 2179/02.04.2021 г. на АССГ по адм. д. № 13392/2019 г. /л. 128-133/, оставено в сила с Решение № 12392 03.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6009/2021 г. /л. 134-136/, решението на директора на ТП на НОИ София град е отменено и преписката е изпратена на длъжностното лице по чл. 98 от КСО при ТП на НОИ София - град за ново произнасяне по заявлението на В. П. за отпускане на лична пенсия за ОСВ при съблюдаване на дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона.

В изпълнение на указаното от съда е постановено Разпореждане от 01.02.2023 г. /л. 182-185/, с което пенсионният орган е отпуснал на П. лична пенсия за ОСВ при условията на чл. 68, ал. 3 КСО.

Разпореждането е оспорено по административен ред пред компетентния административен орган, като основните оплаквания на П. са свързани с аргументи за неизпълнение на цитираното по-горе съдебно решение, както и за неправилно незачитане на трудовия му стаж положен в ЖПЗ „Георги Д.“ и в ДФ „Строймашинженеринг“.

С оспореното в настоящото производство решение от 18.09.2023 г. /л. 190-194/ жалбата на П. е оставена без уважение, като са счетени за неоснователни направените в жалбата възражения.

Обсъдени са подробно представените от П. документи свързани с удостоверяване на трудовия му стаж при посочените по-горе осигурители, като във връзка с всеки един документ са изложени конкретни съображения за незачитането им, както следва:

1. По отношение на Трудова книжка № 369, изд. на 01.11.1976 г.:

- не е оформена по предвидения от закона ред - на стр. 5 не е посочено предприятието, което я е издало;

- не е подпечатана с печата на издалото я предприятие по начин да засегне двете страници, което е в нарушение на т. 6 от приложимата Инструкция № 2492 за реда и начина на издаване на документи за трудов стаж.

В трудовата книжка са вписани на стр. 10-15 периоди в ЖПЗ „Г. Димитров“ и във Вагонно депо София - Надежда, и на стр. 16 - 19 в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, досежно които са установени множество неточности, които са съобразени от пенсионния орган при преценката му:

- при оформяне на завършени осигурителни периоди на стр. 11 и 13 трудовата книжка е подпечатана с печат, съдържащ абривиатура „М. Т. и С.“, която обозначава Министерството на транспорта и съобщенията, но е неотнормирана към заверените периоди;

- изключена е възможността П. да е работил на пълен работен ден в ЖПЗ „Г. Димитров“ през периода 01.11.1972 г. – 04.09.1973 г. с аргумент, че към този период /1970-1973 г./ лицето се е обучавало по специалността „шлосер-монтър“ в СПТУ по приборостроене „Е. П.". В този смисъл е полученото писмо с вх. № 1012-21-298#2/11.09.2023 г. от СПГЕ „Д. А.“ /л. 189/.

- изключена е възможността П. да е работил в ЖПЗ „Г. Димитров“ с позоваване на разпоредбата на чл. 112 от Кодекса на труда от 1951 г. /отм./, която предвижда забрана да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи, а същият е започнал работа на възраст 17 години, 02 месеца и 22 дни при тежки и вредни за здравето условия на труд; наред с това същият е заемал длъжност „с.т. монтър по ремонта на машините в леярнен цех“ на ЖПЗ „Г. Димитров“, която не съответства на специалността, по която е обучаван, и за която е нямал изискуемата квалификация.

- удостоверен стаж от несъществуващ осигурител:

Съгласно данните от трудовата книжка В. П. е започнал работа в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ на 01.01.1983 г., като записите са подпечатани с печат на посочения осигурител, но всъщност СО „Вагоностроене“ е създадено от 01.01.1987 г. с Разпореждане № 5 на бюро на МС от 27.01.1987 г. /обн. ДВ, бр. 11/10.02.1987 г./ и в състава му влизат заводите: Вагонен завод „Червено знаме“ – Бургас, Вагонен завод - Д., и Железопътен завод „Георги Димитров“ - София. Във връзка с Решение № 50/1989 на МС, Софийският градски съд, на основание чл. 11, ал. 2 от Указа за стопанската дейност, е обнародвал в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г., регистрация на Държавна фирма „Транстехника“ под № 27/25.04.1989 г., като от обнародване на регистрацията е прекратена дейността на СО „Вагоностроене“, Железопътен завод – София, Вагонен завод „Червено знаме“- Бургас, Вагонен завод „А. Ж.“ Д., Завод за трамваи - София. Предприятие за изграждане на материална база - София, всички от СО „Вагоностроене“. Към дата 01.01.1983 г. /датата, която е посочена в трудовата книжка като дата на започване на работа/ до 30.10.1986 г. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение/, не са съществували както СО „Вагоностроене“, така и ДФ „Транстехника“, в правния мир никога не е съществувала и единна фирма ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, каквато е вписана на стр. 16 в трудовата книжка и чиито са печатите на стр. 17 и 19 /л. 14-15/.

- изключена е възможността П. да е работил на пълно работно време в ДФ „Трантехника“ СО „Вагоностроене“ през периода 01.01.1983 г. до 30.10.1986 г., тъй като с оглед издадения от Министерството на младежта и спорта образец УП-3 № УП-22- 22 19.10.2022 г. В. П. П. е работил като инструктор ЛФГ за периода от 05.12.1984 г. до 31.03.1986 г.

2. По отношение на образец УП-30 № 135/03.02.1987 г., издаден от ЖПЗ „Георги Димитров“ София са констатирани следните нередовности:

- жалбоподагелят е започнал работа при тежки и вредни за здравето му условия на труд на 17-годишна възраст, която на основание чл. 112 от КТ/1951 г. изключва възможността да е заемал претендираната длъжност.

- удостоверението е подпечатано с печата на несъществуващ към датата на издаването му осигурител, а именно с печат на ДСО БДЖ, което наименование не отговаря на действителното название на обединението към датата на издаване на документа - 03.02.1987 г.;

- в образеца не е посочено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които същият е издаден, което пречатства проверката му и се явява липса на изискуем реквизит.

- в образеца е вписано, че трудът е първа категория съгласно т. 4 “н” от ПКТП, вместо правилната норма - т. 4а, б. „н“ от ПКТП /отм./, уреждаща категорията труд на работници непосредствено в лаярското производство на черни метали по списък на професиите, утвърден от комитета по труда и социалното осигуряване.

От ДФ „Строймашинженеринг“ жалбоподателят е представил:

1. Образец УП-2 № 295-2 от 29.04.2003 г. /л. 18/ за осигурителен доход за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г. в размер 32 021.00 лв.

2. Образец УП-3 № 295-3 от 29.04.2003 г. / л. 31/ за осигурителен стаж за периода от 01.01.1983 г. до 30.10.1986 г. с отбелязване трудът да бъде зачетен от първа категория съгласно чл. 4 „н” от ПКТП.

При обстойна проверка на обр. УП-2 № 295-2 от 29,04,2003 г. решаващият орган установява следните нередовности:

- образецът е подпечатан от различен осигурител от издателя на Удостоверението, а именно същото е издадено от ДФ „Строймашинженеринг“, а е подпечатан с печат на ДФ „Стройманшинженеринг“.

- в образеца удостоверен осигурителен доход за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г. във фирма ДФ „Строймашинженеринг, която не е съществувала през посочения период;

- в образеца е вписан неправилно Булстат -[ЕИК], тъй като до 20.05.2011 г. фирмата е имала ЕФН – [ЕГН], т.е. вписан е булстат, който не е съществувал към датата на издаване на удостоверението – 29.04.2003 г.

- в образеца на стр. 2 са отбелязани името и ЕГН на лицето, като това изискване е въдено от 10.04.2012 г., т.е. такива вписвания не са правени през 2003 г., която е посочена за година на издаване на удостоверението.

- в бланката на образеца фигурира графа „часове“, което е въведено като реквизит от 01.01.2005 г.

- с решение от 03.01.1997 г. на СГС на основание чл. 630 от ТЗ ДФ „Строймашинженеринг“ е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г.. и е открито производство по ненсъстоятелност /ДВ. бр. 29/08.04.1997 г./. Това обстоятелство не е отразено в представения образец, издаден по време, в което

фирмата е в производство по несъстоятелност.

- образецът е подписан за ръководител от лице „И. Р.". Съгласно решението на СГС, ФО от 13.08.1990 г. за регистриране на ДФ „Сроймашинженеринг” последната се представлява от Д. Р. К., като в удостоверение на СГС от 20.05.2011 г. като представляващ фирмата също е посочен Д. Р. К..

Идентични пороци са установени и по отношение на образец УП-3 № 295-3/29.04.2003 г., удостоверяващ стажа на П. в ДФ „Строймашинженеринг“ /л. 31/:

- образецът също е подпечатан с печат на друг осигурител - ДФ „Стройманшиженеринг“;

- в образца също е посочен неправилен Булстат;

- и този образец неоснователно е подписан за ръководител от „И. Р.“.

- образца съдържа графа „часове”, което сочи на антидатирането му.

- в образца не е посочено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които е издаден, което е липса на изискуем реквизит и пречатства проверката на удостоверението;

- посочено е грешно правно основание за категоризирането на стажа - чл. 4 „н” от ПКТП вместо правилната разпоредба на т. 4а. б. „н” от ПКТП /отм./.

- същият период - от 01.01.1983 г. до 30.10.1986 г. е вписан в Трудова книжка № 369, издадена на 01.11.1976 г. без посочено предприятието, което я е издало, като придобит в ДФ „Транстехника” СО „Вагоностроене”, като е прието, че липсва правопримство между ДФ „Строймашинженеринг” и СО „Вагоностроене” и ДФ „Транстехника”.

Наред с това административния орган установява въз основа на събраните документи от Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус /БОДК/, че в автобиографията си, депозирана с молба от 01.08.1992 г. за постъпване на работа в БОДК, В. П. не сочи да е работил в ЖПЗ „Георги Димитров” - София, в ДФ „Строймашинженеринг” и във Вагонно депо София - Надежда. Според автобиографията през 1979 г. е бил приет във ВИФ „Георги Димитров” като студент редовно обучение и след завършване на следването си е работил „в сферата на спорта” - в националния отбор по гребане, като учител по ски, учител по тенис до 1989 г., когато заминал за Република А. с двегодишен договор като преподавател по физкултура.

По данни от писмо с изх. № 423/15.06.2020 г. /л. 170/ от Н. „В. Л.”, П. е записан за студент във ВИФ „Г. Димитров” на 06.11.1980 г. в редовна форма на обучение, която променил в задочна със заповед на ректора от 13.09.1982 г.

В първото по делото открито съдебно заседание ответникът оспори истинността на документи по реда чл.193 ГПК, описани в молба на л. 203, а именно: 1. Образец УП-30 № 135 от 03.02.1987 г., издадено от Железопътен завод „Георги Димитров“ – София; 2. Образец УП-2 № 295-2 от 29.04.2003 г., издадено от ДФ „Строймашинженеринг“; 3. Образец УП-3 № 295-3 от 29.04.2003 г., издадено от ДФ „Строймашинженеринг“; 4. Трудова книжка на В. П. П. с № 369, издадена на 01.11.1976 г. без посочено издалото я предприятие в частите й: на стр. 10-15 на вписан стаж в ЖПЗ „Георги Димитров“ и на стр. 16-19 на вписан стаж в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“.

С определение от 15.01.2024 г. съдът откри производство по реда на чл. 193 ГПК.

В изпълнение на указанията на съда относно разпределената доказателствена тежест по оспорване на горепосочените документи и с оглед молбата на ответника от

14.11.2023 г. /л. 203/ по делото е допуснато изготвяне на съдебно – графична експертиза със задача вещото лице да установи дали подписите за гл. счетоводител и за ръководител на ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ , положени в правоъгълния печат на стр. 19 в трудовата книжка, са идентични с тези за гл. счетоводител и ръководител в образците УП- 2 и УП-3, издадени от ДФ „Строймашинженеринг“.

В отговор на поставения въпрос експертът сочи, че подписът, положен срещу думата „Гл. Счетоводител“, в Удостоверение, Обр.УП - 2, Изх. № 295-2 от 29.04.2003 год., от „Строймашинженеринг“ и подписът, положен срещу думата „Гл. Счетоводител“, в Удостоверение, Обр.УП-3 , Изх. № 295-3 от 29.04.2003 г, от „Строймашинженеринг“, са положени от едно и също лице. Експертът е посочил, че лицето, положило подписите, срещу думата „Гл. Счетоводител“, в „Удостоверение, Обр.УП-2, Изх. № 295-2 от 29.04.2003 г., от „Строймашинженеринг“ и подписът, положен срещу думата „Гл. Счетоводител“, в „Удостоверение, Обр. УП -3 , Изх. № 295-3 от 29.04.2003 г. от „Строймашинженеринг“, не е положило подписът за „Гл.счетоводител“, положен в правоъгълния печат, на стр.19, на трудовата книжка № 369, издаден на името на В. П. П.. Подписът, положен срещу думата „Ръководител“, в „Удостоверение , Обр.УП - 2, Изх. № 295-2 от 29.04.2003 год., от „Строймашинженеринг“, и подписът, положен срещу думата „Ръководител“, в „Удостоверение, Обр. УП-3, Изх. № 295-3 от 29.04.2003 г. от „Строймашинженеринг“ са положени от едно и също лице. В заключението вещото лице посочва също така следното: „допускам, че лицето, положило подписите, срещу думата „РЪКОВОДИТЕЛ“, в „Удостоверение , Обр.УП - 2, Изх. № 295-2 от 29.04.2003 год., от „Строймашинженеринг“ и срещу думата „РЪКОВОДИТЕЛ“, в „Удостоверение, Обр.УП-3, Изх. № 295-3 от 29.04.2003 г., от „Строймашинженеринг“ НЕ Е ПОЛОЖИЛО ПОДПИСЪТ, за „РЪКОВОДИТЕЛ“, в правоъгълният печат на стр.19, на трудовата книжка № 369, издаден на името на В. П.

По искане на жалбоподателя към доказателствата по делото се приобщи адм. дело №13392/2019 г., на 54 състав, по описа на АССГ, ведно с приложените към него адм. дело № 2105/2022 г. на ВАС, адм. дело № 6009/2021 г. на ВАС, 6 отделение.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от материално и териториално компетентен орган. Процесният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма, както и съдържа всички предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. чл. 117, ал. 5 от КСО реквизити, вкл. изрични фактически и правни основания за постановяването. Разпореждане също е издадено от компетентен орган - длъжностното лице, на което е възложено ръководството на "Пенсионното осигуряване" в ТП на НОИ по смисъла на чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО. Като в тази насока по делото е представена Заповед № 1015-21-92 от 11.03.2020 г. на директора на ТП на НОИ – София град (л. 184), с която на М. С. С. е възложено ръководството на пенсионно осигуряване по смисъла на чл. 98, ал.1, т. 1 и ал. 2, и чл. 99 , ал. 1 КСО.

Съдът намира, че при постановяването на оспорения административен акт са

допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила предвид следното:

Според чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т.1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец.

Съответно, според чл. 40, ал. 3 от Наредбата, документите по ал. 1 и ал. 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд, а според чл. 40, ал. 5 от същата. В случаите, когато документите по ал. 3 липсват, осигурителите или техните правоприменници по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход.

Според чл. 5, ал. 10 КСО - При прекратяване на дейността на осигурителите, които нямат правоприменник, разплащателните ведомости се предават в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, освен ако в закон не е определен друг ред за съхраняването им. Към разплащателните ведомости се прилагат и трудови договори (заповеди за назначаване), заповеди за преназначаване, заповеди за ползван неплатен отпуск над 30 работни дни, заповеди за прекратяване на трудови или служебни правоотношения. Когато прекратяването на дейността на осигурителя се извършва със съдебно решение за заличаване или заличаването подлежи на вписване в търговския регистър, удостоверението за предаване на ведомостите, издадено от териториалното поделение на Националния осигурителен институт, е задължително условие за постановяване на решението, съответно за вписването в търговския регистър. В случая е необходимо да се констатира, че административният орган в нарушение на чл. 35 АПК не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съдът констатира, че административният орган е игнорирал част от събраните доказателства, като не е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 1 от АПК да събере служебно всички доказателства относими към конкретния случай.

От приложената административна преписка и по-конкретно писмо изх. № 5531-09-581#2 от 02.03.2022 г. /л. 156/ на началник отдел „Обединен осигурителен архив“ в ТП на НОИ – Кюстендил адресирано до ТП на НОИ – София град се установява, че „след извършена проверка във ведомостите за заплати данни за лицето В. П. са открити за период от 01.1983 г. до м. 10. 1986 г., на базата на които е издадено удостоверение за осигурителен стаж УП-13 Изх. № 5531-09-591 #1 от 02.03.2022 г. /л. 152/“. В цитираното по-горе писмо е посочено по отношение на осигурителя Железопътен завод „Георги Димитров“ с ново наименование „Рейлком“ ЕАД [населено място], че са приети с Приемо-предавателен протокол № 662 от 14.05.2009 г., които се отнасят за период от 01.11.1994 – 31.12.1994 г. и от 01.01.2000 г. – 30.06.2009 г. ведомости за заплати, поради което проверка за лицето за периодите от м. 11.1972 г. – м. 09. 1973 г. , от м. 11.1975 г. – до м. 09. 1978 г. и от м. 07.1980 г. не може да бъде извършена. Отбелязано е също така, че „разплащателната документация на осигурителя / Железопътен завод „Георги Димитров“ /

съдържа само ведомости за заплати, като не са приети за съхранение изходящи дневници и „Заповеди свързани с трудовата дейност“.

В тази връзка от административния орган не са събрани доказателства дали жалбоподателя фигурира във ведомостите за заплати на осигурителя Железопътен завод „Георги Димитров“ през спорните периоди, във връзка с които се твърди от лицето, че е налице трудов стаж.

В приложеното удостоверение обр. УП-13 Изх. № 5531-09-591 #1 от 02.03.2022 г. /л. 152/ е удостоверен трудов стаж на В. П. П. в ДФ „Строймашинженеринг“ през периода 01.01.1983 г. – 31.12.1985 г. , също така в периода от 01.01.1986 г. - 30.09.1986 г. и през м. 10.1986 г. отработени дни – 21.

Също така с писмо изх. № 5531 -09-581#4 от 12.08.2022 г. / л. 164/ началникът на отдел „Обединен осигурителен архив“ в ТП на НОИ – Кюстендил уведомява ТП на НОИ – София град, че във ведомостите за заплати на осигурителя ДФ „Строймашинженеринг“ за периода от 01.1983 г. м. 10.1986 г. е отразено следното наименование: ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, „ Ж.П. Район 9“, като разплащателната документация на осигурителя е приета с Приемо-предавателен протокол № 4696 от 28.07.2014 г., на който не е записано промяната на наименованието му по периоди.

Така посочените по-горе доказателства, включително и удостоверението УП-13 от 02.03.2022 г., което е издадено на база съхранените ведомости за заплати не са обсъдени от решаващия административен орган, както и от длъжностното лице по „ПО“, издало разпоредбата. Същите разколебават изводите на административния орган за липса на трудов стаж на заявителя по отношение на осигурителите ДФ „Строймашинженеринг“ и ЖПЗ „Георги Димитров“. Още повече, че в настоящото производство и откритото производство по чл. 193 ГПК не са били обект на изследване от в.л. В. подписите положени на стр. 11 и 17 от трудовата книжка.

Следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 36, ал. 3 АПК всички събрани доказателства се проверяват и преценяват от административния орган, а на основание чл. 36, ал. 4 административните органи осигуряват служебно за нуждите на съответното производство информация или документи, които са налични при тях или при друг орган. Необходимостта от установяване на гореизложените факти и обстоятелства, произтича от съществено им значение за признаването или непризнаването на спорния между страните осигурителен стаж.

Що се отнася до удостоверение обр. УП-30 № 135-/03.02.1985 г., съдът не споделя изводите на органа, че е компрометирана неговата достоверност. Дори и фактът, че документът няма как да е издаден на посочената в него дата, тъй като към тази дата точка 4, буква "н" от ПКТП /отм./ все още не е влязла в сила, не води до извод, че документът е неистински /с невярно съдържание/. Отразяването на текста за първа категория труд и новата разпоредба може да се дължи на попълване, без да се издава ново удостоверение, а да се преиздаде старо такова. Същото се отнася и до обр. УП-3 № 295-3/29.04.2023 г. и твърдението на органа за пререгистрация и получаването на ЕИК на ДФ "Строймашинженеринг", което е посочено в издаденото удостоверение, което може да е преиздадено старо такова и да е попълнено ЕИК, а не ЕФН.

Според чл. 347 от Кодекса на труда (редакция ДВ, бр. 100 от 1992 г.), трудовата книжка е официален удостоверяващ документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя.

В нея се вписва съдържанието по чл. 349 КТ, което е информация за елементите на трудовото правоотношение. Този официален документ установява фактите, проявлението на които е удостоверено в него и те могат да бъдат приети за недействителни само след оспорване на този документ. В съдебното производство такова оспорване по реда на чл. 193 ГПК по отношение подписите положени на стр. 11 и стр. 17 от трудовата книжка на жалбоподателя не е било извършено от представителя на административния орган.

Съобразно прежде цитираната норма на чл. 40, ал. 3 от Наредбата, документите по ал. 1 и ал. 2 (включително и трудовите книжки) се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

Това ще рече, че трудовата книжка е вторичен носител на информация, която е възпроизведена от друг документ, в който тази същата информация е била отразена за пръв път.

Това обаче, по никакъв начин не променя законодателно установения статус на трудовата книжка на официален удостоверяващ документ и не изключва задължението на административния орган да провери, обсъди и съобрази, отразените в нея факти при разрешаването на конкретния административно правен въпрос с който е сезиран. В случая това не е сторено. Също така съдът счита, че инициираното от ответника оспорване на документи удостоверяващи трудовия стаж на П. не е успешно проведено. Основателно в тази връзка жалбоподателят сочи, че подписите в оспорените УП- 2 и УП-3 са различни от тези положени на стр. 19 от трудовата книжка, тъй като същите са заверени в различен период, съответно 1987 г. и 2003 г.

Въз основа на изложеното до тук от фактическа и правна страна, оспореното решение контролния в йерархията орган и потвърденото с него разпореждане, следва да бъдат отменени, а делото следва да се върне като преписка на административния орган, който да се произнесе по заявлението на жалбоподателя за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, в качеството му на длъжностно лице по чл. 98 от КСО, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт – София град.

При новото произнасяне, административният орган следва да събере служебно всички доказателствата, които имат релация с процесния административно правен въпрос, като издаде съответния индивидуален административен акт, след като се изясни всички фактите и обстоятелствата от значение за случая и обсъди обясненията и възраженията, ако такива са дадени в хода на процедурата.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2153-21-181 от 18.09.2023 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – София-град, с което на основание чл. 117, ал. 3 КСО е оставена без уважение жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/01.02.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – София-град.

ИЗПРАЩА преписката на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване при Териториално поделение на НОИ – София град за ново произнасяне по Заявление № МП-145978/08.12.2014 г. по описа на ТП на НОИ - София град, подадено от В. П. П., при съблюдаване на дадените с настоящо решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: